

Her møter Anvor sin ukjente bror

Leif Tore S., Jærbladet 18.10.13

Det er vanlig hverdag for de fleste som har møtt opp på perrongen på Bryne stasjon, tidlig denne onsdag morgenen. Men for Anvor Espedal Ersdal fra Kleppe er det en dag helt utenom det vanlige.

Lite søvn

– Det blir grævla spennande. Hjertet «høppe.» Om jeg har sovet? Lite, lite, sier 64-åringen fra Kleppe. Nattoget fra Oslo er på vei inn på stasjonen, og i bakerste vogn sitter Bjørn Lengfelder (71), bosatt i Fredrikstad. Frem til januar i år var de ukjente for hverandre, men så kom den oppsiktsvekkende beskjeden. Beskjeden om at de to var halvsøsken. Onsdag morgen møttes de to for aller første gang.

– Der er han! roper Anvor, da en mann i brun jakke stiger ut av vognen.

Med seg har hun ektemannen Tom, og roser til sitt nye familiemedlem. Det blir en følelsesladet stund på Bryne stasjon når søster og bror omfavner hverandre for aller første gang.

Lang tids leting

– Jeg trodde jeg skulle gråte, men har ikke gjort det. Ikke enda, i hvertfall. Jeg er veldig glad. Han er som på bildet, med samme smilet, bare enda finere i virkeligheten, sier Anvor.

– Hun har samme høyden som sin mor, og samme sjarmen, repliserer Bjørn, smilende.

Deres felles mor adopterte bort Anvor da hun var liten, og hun vokste opp i Kleppekrossen. I mange år har kleppbuen vært på let etter sitt biologiske familie, med god hjelp av ektemannen. De har kontaktet Fylkesmannen, ringt et departement, prøvd Tore på sporet, lett i gamle kirkebøker og mye annet. Det meste har vært prøvd.

Via Foreningen Adopterte fikk Anvor hjelp, og for et snaut år siden kom et gjennombrudd i letingen.

Moren bekreftet

Et rekommandert brev ble så sendt fra Fylkesmannen i Rogaland til moren, som var på et pleiehjem i Oslo. Med melding om at den bortadopterte datteren ønsket kontakt. Bjørns og Anvors felles halv søster konfronterte moren med brevet. Moren var allerede da dement, men bekreftet ifølge Bjørn at hun hadde gitt bort datteren, etter at hun ble født i såkalt «dølgsmål,» i Vinje i Telemark.

Bjørn tok så kontakt med Anvor, og i februar snakket de for første gang på telefon.

– Jeg fikk et koselig brev, og vi fant raskt tonen på telefon. Og nå er vi altså her, sier Anvor.

Holdt skjult

Siden har det vært mye kontakt, både per telefon og brev, og onsdag møttes de altså personlig.

– En historie med lykkelig slutt, der sorgen lever i bakgrunnen. Anvor var en hemmelighet mor hadde holdt skjult hele livet. Men hemmeligheter kommer for en dag, konstaterer Bjørn.

Selv er han krigsbarn, og fikk i unge år høre at faren var død. Sannheten viste seg å være en annen, og for tung å bære for hans mor; han var tysk politimann under krigen.

Bjørn fikk nyss i sannheten, og fikk adressen av moren. Som 19-åring møtte han faren i Tyskland, og i dag er Fredrikstad-mannen fortsatt aktiv i Krigsbarnforbundet Lebensborn. Nå har også en søster dukket frem fra hemmeligholdet.

God oppvekst

Anvor fikk tidlig vite at hun var adoptert, selv om det ikke noe man snakket for mye om. Av og til slengte jevnaldrende noen bemerkninger om at hun var «tetogen,» som det het på jærsk den gangen, men stort sett gikk det greit.

– Jeg hadde en veldig god oppvekst hos mine adoptivforeldre i Kleppekrossen, med to eldre brødre. Fikk boltre meg fritt. Men etter hvert fikk jeg en lengsel etter å vite hvor jeg egentlig kom fra. Det tror jeg alle adopterte har, forteller 64-åringen fra Kleppe.

Sin biologiske far vet hun også navnet på nå, men han har vært død lenge. Moren sender hun følgende tanke til:

– Jeg vil tro at hun har hatt det forferdelig med seg selv, gjennom å skjule dette i alle disse årene. Hvis hun får et klart øyeblikk, vil jeg gjerne si til henne at jeg er takknemlig for at hun ga meg livet, sier Anvor.

Etter velkomsten på togstasjonen ble det frokost hos Anvor og ektemannen på Kleppe. Så skal de tilbringe noen dager sammen.

– Hva som skjer videre? Vi får se. Først skal vi bare prate, kose oss. Så ser vi etterhvert. Men jeg håper det blir mer og mer kontakt, sier Anvor Espeland Ersdal.